

De ærede Forslagsstillere maae undskyldte mig, at jeg saa høit gjentager denne Anke. Man har svaret mig: Er det ikke godt Danst, saa er det dog godt juridisk Danst. Dette Begreb forstaaer jeg ikke. Jeg forstaaer kun godt Danst, og veed ikke, at enten Jurister eller Andre i Folket have et særeget Maal — det skulde da være et Kragemaal — for sig selv, eller at de have Lov til, eller at det skulde være priisværdigt af dem, at bruge noget som helst andet Maal end det, der er jævnt, godt, eller, om de Herrere hellere ville, bredt Danst. Det, som skjelner mellem Danst og Thydt — thi dette er Thydt-Danst — er netop, at man ikke overhovedet, naar man læser en Sætning, er nødt til at sætte et Been af Pæseren i Subjectet og lader det staae der, indtil man finder Prædicatet, Verbet i Slutningen af Sætningen; men saaledes er dette Forslag affattet. Dersom dette skal hedde „godt juridisk Danst“, maa godt juridisk Danst være eensbetydende med Thydt-Danst. Denne Anke mod Forslaget har jeg ikke anseet det urigtigt, ubetimeligt eller upassende at fremføre, da jeg anser det for i høieste Maade usseligt, at vi bestræbe os for, dersom vi ville være et danst Folk, ogsaa at tale og skrive saa danst, som vi kunne. Man kunde spørge mig, hvorfor jeg finder det betimeligt at fremføre denne Anke netop her, thi den kan unægtelig fremføres hvert Dieblit; der kunde være Anledning, dertil hvert Dieblit, men for mig er der i dette Dieblit dobbelt Anledning til at fremføre den, fordi jeg har tilladt mig at stille et Underændringsforslag, og fordi, hvis man vedtager dette Underændringsforslag, vil ogsaa det Danst i selve Hovedforslaget blive en lille Smule forbedret, idet Subjectet og Prædicatet da blive saameget mindre fjernede fra hinanden, som Udstrækningen af Udsubsordene udgjøre.

Alberti: Jeg skal ikke tage mig den ærede sidste Talers Bemærkninger om Juristerne nær; jeg vil overlade til den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds (A. Sjørgensen), som har bragt denne Sag frem, at svare derpaa; men derimod vilde jeg tage mig det mere nær, hvis det Ændringsforslag, der er forsvaret af den sidstnævnte ærede Rigsdagsmand, skulde gaae igjennem.

Det lille Lovforslag, som her foreligger, er undergaaet mange mærkelige Forvandlinger ved de to foregaaende Behandlinger her i Thinget, men dersom det nu ved tredje Behandling skulde undergaae den Forvandling, som er bragt i Forslag af den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds, saa vi noget ganske Andet ud end det, der er tilfjettet ved Lovforslagets Indbringelse, og noget ganske Andet end det, Thinget vedtog ved 2den Behandling. Det maa dog vel være klart, at dette Forslag meget væsentlig afviger fra Hensigten med Loven, naar selv Forslagsstilleren siger, at han, hvis det vedtages, vil stemme imod Loven, og at det afviger meget betydelig fra det, der blev vedtaget ved anden Behandling, er mig aldeles indlysende. Det, som gjør, at Forslaget under Nr. 1, efter min Mening, burde forkastes, er det, at det etablerer en complet Uvisshed om Forholdet mellem Thynde og Huusbond. Naar dette Ændringsforslag bliver til Lov, skal Huusbonden skrive i Thyndets Bog, hvor længe det har været hos ham, og i hvilken Egenkab; det er Huusbondens Forpligtelse efter Thyndeloven, og den afflaffes ikke herved. Hvis derimod Huusbonden gjør en Tilspøining om Thyndets Forhold, er han kun ansvarfri, forsaavidt Thyndet er tilfreds dermed; men siger det: Jeg har ikke givet mit Samtykke til en saadan Paategning, hvem skal da føre Beviset for, at et saadant Samtykke er givet? Skal Huusbonden bevise, at Thyndet gav ham Samtykke til at skrive i Bogen, eller skal Thyndet føre et negativt Beviis for, at det ikke har givet et saadant Samtykke? Dersom de ærede Forslagsstillere ikke have tænkt paa dette Punkt, have de heller ikke overveiet Sagen, som de burde. Jeg troer, at det er stridende mod det rigtige praktiske Forhold at kaste et saadant Spørgsmaal, hvorunder der bliver Tale om Beviisbyrde, ind mellem Huusbond og Thynde. Kalde disse da Vidner til for at høre paa, at der gives Tilladelse til at skrive i Bogen? Jeg troer ikke, at dette passer ind i det virkelige Liv. Naar Huusbonden skriver en sand Paategning, hvis Rigtighed han kan bevise, kan han dog, fordi han ikke er istand til at føre Beviis for, at Thyndet har samtykket i, at han gav Paa-